

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa R. M.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 15 lipca 2020 r., po rozpoznaniu sprawy z powództwa R.M. przeciwko G. S.A. w W. o zapłatę na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z 21 lutego 2020 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie IV o tyle tylko, że ustalił odpowiedzialność strony Pozwanej na przyszłość za dalsze następstwa zdarzenia z 27 kwietnia 2016 r., oddalił apelację Powoda w pozostałym zakresie oraz apelację strony Pozwanej w całości oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną złożył Pozwany, zaskarżając w części powyższy wyrok, tj. w zakresie pkt 1, pkt 2 w części oddalającej apelację Pozwanego oraz pkt. 3. Orzeczeniu zarzucił nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenie norm prawa procesowego, mające istotny i bezpośredni wpływ na wynik sprawy, tj. art. 205¹² § 2 k.p.c. w zw. z art. 227

k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 205¹² § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 11 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c., art. 386 § 1 i § 4 k.p.c. oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. oraz art. 436 § 2 zd. 2 k.c., a także w zw. z art. 6 k.c., art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. oraz art. 436 § 2 zd. 2 k.c., art. 444 § 2 k.c., art. 189 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 15 lipca 2020 r. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w (...), względnie o uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z 21 stycznia 2020 r. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Ś.. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i wydanie na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. rozstrzygnięcie co do istoty sprawy. Żądanie dotyczyło również zasądzenia od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód R.M. wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej Pozwanego w całości i zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Celem rozpoznania sprawy w postępowaniu kasacyjnym jest nie tylko zapewnienie ochrony interesu strony, lecz również interesu publicznego. W orzecznictwie przyjmuje się, że ochrona interesu publicznego przez

zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencki jest podstawowym celem postępowania kasacyjnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Chodzi w tym przypadku o kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, 14 lipca 2005 r., sygn. akt III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CZ 28/06, niepublikowane; 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt II CSK 589/14, niepublikowane). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., sygn. akt IV CSK 189/15, niepublikowane i przywołane tam orzecznictwo).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie w zasadzie sprowadza się do kwestionowania ustaleń stanu faktycznego, co nie może być przedmiotem rozpoznania przed Sądem Najwyższym. Kwestionowanie ustaleń faktycznych z uwagi na naruszenie przepisów postępowania wymagałoby od Skarżącego wskazania, że przepisy zostały naruszone w ramach ich stosowania, a nie, że ustalenia zostały poczynione odmiennie niż wynikałoby to z interesu strony. W niniejszej sprawie Sąd II instancji wyjaśnił, co stanowiło podstawę ustalenia, iż winnym zdarzenia z 27 kwietnia 2016 r. był P.J.. Zostało stwierdzone, że przyczyną wypadku było niezachowanie ostrożności. Ponadto samo stwierdzenie, że nieprawidłowa wykładnia art. 445 § 1 k.c. przejawia się w przyjęciu rażąco zawyżonej sumy zadośćuczynienia oraz brak podstaw do zasądzenia renty wyrównawczej nie może skutkować uznaniem, iż zachodzi oczywista zasadność skargi. Do ustalenia okoliczności zdolności Powoda do pracy Sady nie były obowiązane poczynić ustaleń jedynie na podstawie

zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zaś co do kwestii opinii biegłego należy podkreślić, że nie jest konieczne uzyskanie opinii biegłego z zakresu medycyny pracy.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z: 12 grudnia 2000 r., sygn. akt V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; 22 marca 2001 r., sygn. akt V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zawierać odpowiednią, profesjonalną argumentację jurystyczną na poziomie wymaganym od profesjonalnego pełnomocnika, w ramach której okoliczności powyższe zostaną wskazane i uprawdopodobnione w stopniu pozwalającym na przyjęcie, że w wypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienie wskazanych wad zaskarżonego orzeczenia uzasadnia jego uchylenie. Nie jest wystarczające przeprowadzenie polemiki z ustaleniami sądu ani wskazanie, iż w ocenie skarżącego orzeczenie jest nieprawidłowe. Ponadto, skarżący wywód uzasadniający przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z właściwą w tym zakresie argumentacją powinien zawrzeć w uzasadnieniu wniosku rozpoznawanego w ramach kontroli skargi kasacyjnej na etapie przedsądu. Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego samodzielnie poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepublikowane; 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, niepublikowane). Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie wymagań tych nie spełniała.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

ke